

in vrij aanzienlijk aantal gevangen soort kon zijn. Aan de hand van de Vogelgids kwamen wij beiden tot de overtuiging, dat we met de Zwartkoprietzanger (*Lusciniola melanopogon*) te doen hadden. Deze was mij reeds bekend van een bezoek aan de Camargue, waar ik van zeer nabij geruime tijd een paartje had geobserveerd.

Wat de vogel in het bijzonder kenmerkte, was een zeer brede, witte wenkbrauwstreep, die bij de nek rechthoekig eindigde. Eveneens wezen de helder witte keel alsmede de afgeronde staart, die ook de Waterrietzanger heeft, er op, dat het inderdaad een Zwartkoprietzanger was. De vlektekening op de bovendelen was van een grovere vorm dan als regel bij de Rietzanger het geval is. De kruin was van een vrij zwarte-, de onderzijde van een vuilwitte kleur. In het verenkleed ontbrak iedere vorm van isabelkleuring, in tegenstelling met de Rietzanger, waarvan enkele levende exemplaren als vergelijkingsmateriaal ter onze beschikking waren.

Daar op dat moment Dr. ten Kate in het buitenland vertoefde, was het ons helaas niet mogelijk hem de vogel te tonen. Mede door het vrijwel gelijktijdig bemachtigen van een Klein Waterhoen werd de Zwartkoprietzanger bovendien ten spoedigste, na geringd te zijn, in vrijheid gesteld.

Tenslotte wil ik nog gaarne vermelden, dat mogelijk reeds in het broedseizoen 1958 een exemplaar van de Zwartkoprietzanger in het Zwartemeer-West is voorgekomen. Wij namen toen diverse malen een „Rietzanger” waar, die een Karekietachtige zang voortbracht, wat we toen echter beschouwden als een afwijkende vorm van de zang van de gewone Rietzanger. Later, tijdens mijn bezoek aan de Camargue, hoorde ik daar evenwel gelijksoortige zang, die van de Zwartkoprietzanger afkomstig bleek te zijn.

J. A. F. Koridon.

Naschrift van de redactie.

De redactie is, mede op grond van de ervaring van de waarnemers, van de juistheid van de determinatie als *Lusciniola melanopogon* overtuigd, doch betreurt het, dat de gegeven beschrijving, noch de gemaakte foto enig uitsluitsel geven over de doorslaggevende soort-kenmerken als: (1) lengte van de vleugel, (2) vorm van de vleugeltop (vleugelformule), (3) lengte van de eerste (buitenste) slagpen. Door het ontbreken van deze noodzakelijke gegevens heeft de Commissie voor de Nederlandse Avifauna in zijn vergadering van 30 januari 1965 het niet aangedurfd de waarneming als een eerste waarneming van een nieuwe soort op de Nederlandse lijst te aanvaarden.

VANGST VAN EEN SPERWERGRASMUS (Sylvia nisoria) OP VLIELAND (**).

In de namiddag van 30 augustus 1964 ving ondergetekende in een „mist-net”, opgesteld aan de voet van de westelijke dijk van de 4e Kroonspolder op Vlieland een Sperwergrasmus 1e jr. De dijk is ter plaatse zwaar begroeid

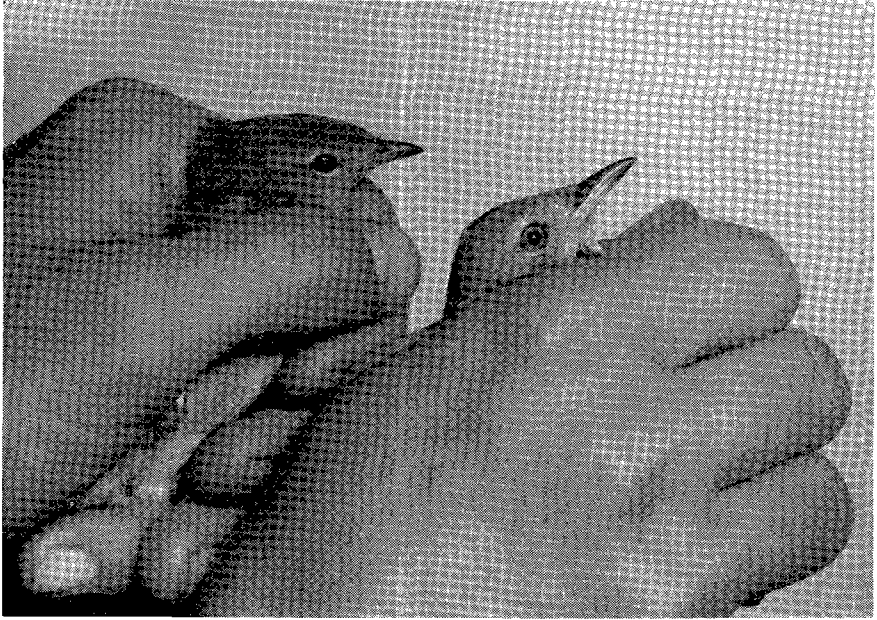

Foto: C. SWENNEN

Sylvia nisoria (r.) en *Sylvia borin*. Vlieland, 2 sept. 1964.

met duindoorns en bramen, terwijl tevens enkele wilgenbosjes voorkomen. De vogel werd geringd en weer vrijgelaten.

Reeds in het net vielen de forse afmetingen van deze volkomen effen grijze zanger op. De kleur van schedel, nek, rug, stuit en vleugels kwam het meest overeen met het grijs zoals dit is te zien in de nek van het ♂ van de Zwartkop. De topjes van de kleine vleugeldekveren waren vuil-wit; keel, borst, buik en onderstaartdekveren vuil-wit. Slechts de onderstaartdekveren waren uiterst zwak „geschubd”. In tegenstelling tot de vogel van 19 sept. 1961 te Oostvoorne (*Limosa* 35: 168) vormden deze donkere veerrandjes hier zeker geen opvallend handkenmerk.

De binnenvlag van de twee buitenste staartpennen was enigszins wit gewolkt. De basis van de ondersnavel was geelachtig, de rest van de snavel donker hoornkleurig; poten blauwgrijs; iris grijsgroen. Maten: vleugel 90 mm; snavel (vanaf veren) 11 mm.

De veren aan snavelbasis en rond anaalstreek waren paars gekleurd tengevolge van het fourageren op bramen.

Op 2 september d.a.v. ving ik het ex. dicht bij de ringplaats terug. Bij deze gelegenheid werd de vogel gezien door de N.O.U.-leden A. L. Spaans, C. Swennen en K. Terpstra en door Swennen gefotografeerd.

Dat het hier een 1e j. ex. betrof, werd door de heer Spaans aan de hand van het schedelkenmerk bevestigd.

D. Westra.

SUMMARY:

New record of Sylvia nisoria.

On August 30th, 1964 a specimen of the Barred Warbler was caught on the Frisian island of Vlieland. This is the sixth record in the Netherlands for this century.

HERFSTWAARNEMING VAN EEN WITHALSVLIEGENVANGER
(*Ficedula albicollis*) (**).

Tijdens waarneming van de trek op de Hondsbossche Zeewering op 20 september 1964 werd op een gegeven moment de aandacht van de heer J. Mandemaker en mij getrokken door een kleine bruine vogel, die uit het gras van de dijk opvloog. Opvallend was de grote hoeveelheid wit op de buitenste staartpennen, de stuit en op de vleugel (een zeer dikke, dubbele streep).

Nadat hij een tiental meters verder was neergestreken, konden wij hem van zeer nabij waarnemen. Al gauw zagen we toen, dat het een vliegenvanger was en onmiddellijk daarna was ik er van overtuigd met een Withalsvliegenvanger te doen te hebben, omdat zich onder de vleugelstreep op de buitenste grote slagpennen een klein wit vlekje bevond, waarvan ik wist, dat het kenmerkend is voor deze soort.

Toen de vogel bij onze nadering verder vloog en onderaan de oostkant van de dijk beschutting zocht op een der houten treden van de zich daar bevindende trap, konden wij hem prachtig op de rug zien. Aan beide kanten was het vlekje nu duidelijk zichtbaar. Ook de witte stuit nam, zoals later uit de Vogelgids zou blijken, elke twijfel weg.

We konden de vogel nu zo dicht naderen, dat we om hem scherp in onze kijkers (12 x 60 en 11 x 80) te krijgen, achteruit moesten lopen. We hebben de vogel nog zeker wel twintig minuten van alle kanten kunnen bekijken en zagen toen een nauwelijks tegen het bruin afstekende lichtgrijze nekband, hetgeen een nieuw bewijs was voor de juistheid van de waarneming.

Bij het naslaan van de literatuur konden wij niets vinden over het witte vlekje, hoewel het op alle beschikbare afbeeldingen, o.a. de foto in de Atlas van de Europese Vogels van Prof. Voous, te zien was. Op afbeeldingen van de Bonte Vliegenvanger (*Ficedula hypoleuca*) ontbrak dit vlekje ten enenmale, zodat verwarring uitgesloten was.

Dit is de tweede september-waarneming voor ons land. Alle overige waarnemingen, deels onbevestigd, zijn afkomstig uit de maanden april en mei.

SUMMARY:

Sight record of the Collared Flycatcher (Ficedula albicollis).

On september 20th, 1964 a male specimen of the Collared Flycatcher was seen on the Hondsbossche Zeewering in the province of North Holland. This is the second record in autumn for the Netherlands.

P. Zwitser.